

Stella

Z KALVENDIE

Nikola Machová

● ■ pointa

Stella z Kalvendie

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Nikola Machová
Stella z Kalvendie – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Stella
Z KALVENDIE

Nikola Machová

Stella
Z KALVENDIE

„Vše, co si dokážete představit, je skutečné.“

– Pablo Picasso

KAPITOLA 1.

Poslední noc v našem světě

„Tohle je sen,“ zašeptala jsem si a tiše se zaradovala.

Procházela jsem se po lese v mém oblíbeném starém pyžamu zděděném po mamě. To, že jsem ve skutečnosti ležela doma v posteli, jsem si uvědomila, když mi nad hlavou přelétlo hejno malých zářivě modrých víl.

Nebylo to poprvé, co jsem lucidně snila. Dělo se mi to takřka odjakživa. Šla jsem spát, měla jsem sen, ve kterém jsem si uvědomila, že sním. Bylo jedno kde, a jak jsem usnula, nicméně jediné místo, ve kterém jsem se bděle ve snu probrala, byl vždy a pouze les u nás za domem.

I když ve snech nemůžete vnímat teplotu, na okamžik jsem však na bosých chodidlech pocítila mokrý chlad. Pohlédla jsem směrem k nebesům a milionům zářivých hvězd. Kulatý měsíc prosvítal skrz vysoké smrky. Přes mlhavou realitu jsem došla k jednomu ze stromů a opřela se o něj zády.

„Holka bláznivá,“ říkali mi vždy, když jsem se o tomto místě zářivých víl a skřítků zmínila.

„Holka praštěná,“ mně říkali, když jsem tvrdila, že jsem je tam viděla i během dne.

„Učineným magorem,“ mě nazvali v páté třídě kluci, když jsem o tom s vášnivým odhodláním přednesla referát.

Všichni mi vždy tvrdili, že mám moc bujnou fantazii. Nebyl nikdo, snad vyjma mojí mámy, kdo by mi moje lesní kamarády věřil.

Zahleděla jsem se zpět na úplněk. Tu noc na něm bylo cosi zvláštního. Krátery na něm byly stříbrno fialové a hluboké. Moje zahledění jako by snad dalo měsíci signál a z ničeho nic z něj začalo pulsovat světlo.

Vyšla z něj třpytící se šesticípá zelená hvězda. Brouzdala po nebesích a něco hledala. Prolétla skrz smrky a zastavila se přímo přede mnou. V okamžiku se hvězda rozsvítila, zvětšila se a nakonec se přetvarovala do vysokého muže s dlouhými stříbrnými vlasy a nazelenalou pletí.

Na sobě měl dlouhý rozepnutý béžový hábit, pod nímž byly vidět tmavé kalhoty. Nic jiného. Měl vysoké lícní kosti a bystré hluboké zelené oči, které mě naprosto uchvátily. Jeho výraz nevyvolal žádnou emoci. Zdál se být klidný a moudrý.

Vzpřímeně stál a hleděl mi do očí. Stáli jsme k sobě tvář v tvář a já jsem jím byla naprosto pohlcená, nikdy jsem neviděla nikoho takového. Po celém těle se mi rozlil pocit, jakoby na mě hleděla ta zelená hvězda sama.

Muž popošel o krok blíž. Zastavil se těsně přede mnou, pootevřel ústa a pravil:

„Už je čas.“

Říjen, Praha

Natáhla jsem ruku zpod peřiny a otráveně jsem zabouchla čudlík na budíku. Byl pátek, sedm ráno. Odhodila jsem ze sebe peřinu, protože to byl jediný způsob, kterým jsem se donutila vstát z postele. S hlasitým zívnutím jsem se protáhla a šla roztáhnout závěsy na okně. Venku bylo stále šero. Byla půlka října, čas, kdy listy stromů začaly měnit barvu. Moje mysl byla stále mlhavá ze vzpomínání se z toho snu. Byl více živý než moje obvyklé sny, které jsem si od mala pamatovala. Už jako malá jsem kamarádkám ve škole vysvětlovala, že se ze snů dá číst. Některé mi věřily, jiným jsem byla pro smích, ale je pravda, že čím starší jsem byla, tím více mi nevěřil skoro nikdo. Teda, kromě mé mamky, ta mi věřila vždycky všechno. A samozřejmě Magdy – ta je moje vrba.

Přešla jsem na druhou stranu pokoje, kde jsem se v hromádce poházeného oblečení na skříni snažila najít teplý svetr. Přešla jsem zpátky k oknu a zírala do prázdna přes hlasitou ulici na protější budovu, abych se přinutila soustředit na tuhle realitu. Na realitu v Čechách a na den, který nadcházel, protože moje myšlenky zase bloudily jinam.

Můj a Magdín byt sídlil uprostřed Prahy v budově nad květinářstvím, ve kterém jsem bohudík(žel) pracovala už dobrý třetí rok. Majitelka a šéfové květinářství vlastnila celou budovu, takže mi zařídila levnější nájem, když jsem se jako devatenáctiletá absolventka pídila po prázdninových brigádách po Praze, jinak bych si tenhle byt dovolit nemohla. Mělo to dobrou a špatnou stránku. Ta dobrá byla, že bych musela o hodně zaspat, abych někdy přišla pozdě do práce. Ta špatná byla, že když jsme s Magdou pořádaly party, nemohla jsem se druhý den hodit s kocovinou marod, protože ona šéfová Kocábová, které jsem neříkala jinak než Kocábka, bydlela o dva byty vedle. Občas mi chyběl venkov a příroda, kde jsem vyrůstala, a obzvlášť toho rána po zvláštním, ale úžasném snu. Přesto všechno jsem Prahu milovala. Přišlo mi, že doma na Šumavě mě však něco drželo, skoro jako by se tam zastavil čas.

Nazula jsem si chlupaté pantofle v barvách duhy a odkráčela jsem si to do koupelny. Na cestě přes kuchyň jsem pozdravila Magdu, která připravovala vodu na kávu.

„Dáš si taky?“ mávla na mě francouzským presesem.

„Ale jo,“ odpověděla jsem se zívnutím.

„Dneska dělám zase dvojitou směnu!“ zmínila znechuceně, zatímco přidávala lžičku nadrcené kávy do nádoby.

„Už zase?“ uchechtla jsem se, protože mě to vůbec nepřekvápalo.

Magda se totiž strašně ráda přepracovávala. Tak ráda, že to s ní kolikrát málem seklo. Pracovala v pěkném baru s docela příšernými

směnami a jediné, co jí drželo na nohou, bylo kafe a energy tyčinky. A zrovna před dvěma dny mi se sklenkou vína v ruce doma na balkóně přísahala, že jestli jí v práci znova nakážou dvojitou směnu, tak bez milosti končí!

Došla jsem do koupelny k umyvadlu a pustila jsem teplou vodu. Umyla jsem si obličej levandulovým mýdlem, z šuplíku jsem vytáhla dřevěný kartáč a rozčesala jsem si své dlouhé světle hnědé vlasy, které mi vedly až do půlky zad. Znovu jsem zívla a zírala do prázdnoty zrcadla a přemýšlela, co bych si měla udělat s vlasy.

„Stello už je čas...“

Rozbušilo se mi srdce. Zdálo se mi to, nebo jsem doopravdy viděla toho stejného muže ze snu stát za svým odrazem v zrcadle?

Asi začínám bláznit. Pomyslela jsem si. Musím něco sníst. A odešla jsem do kuchyně. Neměla jsem čas nad tím přemýšlet. Měli jsme toho dne v květinářství mnoho objednávek a o víkendu jsem měla jet s Martinem na chalupu, z čeho jsem začínala být lehce nervózní.

Martin, můj přítel. Byli jsme spolu tři měsíce. Mezi všechen chaos a občasnou nevyhnutelnou depresi, která u mě v pražském životě panovala, přišel Martin. Byl to docela obyčejný kluk s proklatě sexy tmavšími vlasy. Magda mě moc ráda popichovala s tím, že jsem s ním začala chodit jen kvůli těm vlasům, což přece nebyla vůbec pravda! Martin byl chápavý a pozorný. Pozorně mě poslouchal hodiny blábolit o Pánovi prstenů a Hvězdných válkách. Dokonce jsem mu začala natolik věřit, že jsem mu řekla o lesních bytostech z dětství.

Nalila jsem si kávu do termosky, posnídala jsem smoothie a nenápadně jsem si ukousla Magdiny energy tyčinky. Převlékla jsem se do krátkých zelených šatů, černých punčoch a s mohutnými podzimními kozačkami jsem si to štrádovala po schodech dolů do květinářství.

Přišla jsem zadním vchodem do obchodu. Za pultem stála vytřeštěná Kocábová a balila kytici pro nevrle vypadajícího zákazníka.

„Dobrý ráno,“ pozdravila jsem.

„Prosím tě, běž ven, je tam pošťák s balíkem!“ odpověděla vztekle bez jediného ohlednutí nebo pozdravu.

Beze slov jsem se sebrala, obešla pult a vyšla ven. Převzala jsem krabici a přinesla ji dovnitř. Položila jsem ji na zem za pult, abych co nejdříve mohla obsloužit dalšího zákazníka.

„Ne, tady to nenechávej, dej to dozadu, tady se to bude plíst!“ vykřikla na mě.

Nadechla jsem se, počítala do tří, vzala jsem krabici a šla do skladu, ke kterému vedl zadní vchod.

„Tak jo, Stello, dnešek už klidás nebude,“ říkala jsem si nahlas sama sobě. Kocábka by tomu nevěnovala pozornost, i kdyby mě slyšela. Stačilo jí málo k tomu se vystresovat. Když se vynervovala už z rána, zůstala tak do té doby, než si šla zapálit.

„Děkujeme, hezký den,“ rozloučila jsem se s posledním člověkem.

„Zase jsi přišla pozdě,“ zabručela. „To už je po třetí tenhle týden. Pak nastanou takovýhle situace a já nemám deset ruk, Stello! Bejt tu deset minut před otevíračkou není tak těžký, ne?“

Zakroutila jsem hlavou a narovnala účtenky do krabičky pod kasu. S tebou je to těžký...

Zatímco Kocábka otvírala zásilku s novými košíčky pro podzimní dekoraci, pročetla jsem si objednávky květin na dovážku od minulého týdne, jestli jsme něco nepřešlély. Mezi nedělními objednávkami jsem zahlédla kytici na Martinovo jméno. Začala jsem projíždět detaily v počítači. Telefonní číslo a adresa byla jiná. Musí to být jenom shoda jmen. Přesvědčovala jsem samu sebe.

„Stello, podáš mi nůžky?“

„Slyšíš mě?“

„Jo! Promiň, tady.“

„Co je?“ všimla si mého zmateného výrazu.

„On si tu Martin objednával kytici minulou neděli?“ *To byla ta neděle, kdy jsem byla s Magdou v galerii. Vzpomněla jsem si.*

„Kdo? Tvůj Martin? ...Asi ne, nepamatuju si,“ odpověděla a pokračovala s rozdělováním zásilky jakoby nic.

„Aha,“ přišlo mi to trochu divné, ale to už se ve dveřích objevil další zákazník.

Po zbytek směny jsem tomu už nevěnovala pozornost. Pravdou zůstávalo, že Martin byl až skoro neobvyklý gentleman. Takový, který mi vždycky otevřel dveře, zval mě na pravidelnou večeři do méj oblíbené restaurace. Bral mě na koncerty kapel, o kterých jsem se pouze zmínila během konverzace. Byl schopný si je zapamatovat a několikrát mě překvapil lístky. Chodila jsem s ním na koncerty načančaná jako Avril Lavigne, on mi připomínal mladou verzi Villeho Vala.

„Třeba už je to vážně ten pravý!“ říkala jsem Magdě.

Ta se vždycky lehce usmála a dala oči v sloup. Magda se po několika tragických vztazích už vzdala chlapů. Jak ona sama říká.

Celý den byl neuvěřitelný frmol. Během pauzy, *kteřou jsem tentokrát měla*, jsem si skočila do bytu pro něco k snědku a dolila jsem si zbytek kávy. Po zbytek dne už jsem se nezastavila. Zákazníci, balení květin na rozvoz a zase zákazníci. Kocábky syn lítal po Praze s dodávkou jako blázen. Občas mi přišlo, že Kocábka byla hnusnější na svého vlastního syna, než na mě.

Ke konci směny, po čtvrté hodině, jsem se rozhodla, že půjdu na drink k Magdě. Potřebovala jsem to a doufala jsem, že bude mít čas se mnou poklábosit o tom, co si mám vzít zítra na chalupu s Martinem.

„Nějaké plány na večer?“ zeptala se, když jsem zevnitř zamýkala vchodové dveře.

„Asi ne, budu jen koukat na Přátele a vyrábět náramky,“ zalhala jsem. *Ještě, aby se chtěla přidat.* Dost dobře se znala s Magdou, a když měla příležitost, tak k ní dolezala, stěžovala si na nájemníky v baráku a ještě k tomu očekávala sekeru na baru.

„Jak ti vůbec jde ta tvoje blbost s náramkama?“

Blbost. Mám vlastní internetový obchod, ale tomu tak přes své vlastní ego říkat nechce.

Nadechla jsem se.

„Ale jo, jde to docela fajn. Nedávno jsem měla velkou objednávku z Ameriky.“

Neoplatila mi oční kontakt. Dívala se do počítače a nezaujatě odpověděla: „Vááú.“

Snažila jsem si z toho nic nedělat. Mít šéfovou jako ji nebyla zrovna procházka růžovým sadem. Jak já bych byla vděčná, kdy bych měla svůj vlastní kamenný obchod v Praze. Kocábka vlastnila celou budovu s květinářstvím a nebylo dne, kdy by si nestěžovala. Jednou to byly peníze, podruhé zákazníci. Občas jsem si vzpomněla na mámu, když musela na noční a mě hlídali sousedi. Máma si mohla ruce přetrhat, abychom vůbec měly na nájem. Tohle ta městska jezibaba nikdy nepochopí. To, jak nevděčná je za to, co má. Občas mám chuť tady s tím praštit a jet zpátky za mámou.

„Ještě to tu setři a můžeš jít. Já si jdu dát cígo!“ řekla s unaveným obličejem a krabičkou Viceroyek v ruce. Odešla zadním vchodem na dvůr.

Popadla jsem hadřík s citrónovým čistícím sprejem a šla jsem setřít prach. *Takže, až přijdu nahoru, dám večeri a asi se i osprchuju a pojedu za Magdou, mohla bych jet tramvaj, metrem se mi nechce...*

Přešla jsem k poslední policičce blízko kasy, kde jsme měly orchideje a velké obdélníkové zrcadlo. *I když, mohla bych jít i pěšky, ono to není tak daleko a aspoň...*

„Aaaah!“

Na zem jsem upustila prachovku, protože hned po tom, co jsem se třela poslední poličku a zvedla hlavu, abych se podívala, jestli zrcadlo potřebovalo umýt. Koho jsem tam neviděla?! Ano, toho muže ze snu.

Strachy jsem zkameněla a zbledla. Jedna půlka byla vyděšená k smrti, druhou to naprosto fascinovalo. Srdce mi tlouklo jako o závod a jediná věc, která mě napadla, bylo se kouknout za sebe s malou nadějí, že tam bude opravdová fyzická osoba.

Samozřejmě, že tam nikdo nestál. Jenom on v zrcadle. Průsvitná osoba, která mě děsila k smrti. Muž tam stál, nehnul brvou a já byla setinu vteřiny před tím, než jsem se chtěla hnout z místa a utéct. Moje fascinovaná část však byla silnější.

„Co ode mě chceš? Co jsi zač?“ ptala jsem se nahlas rozklepaným hlasem a hleděla jsem mu do očí odrážejících se v zrcadle. Ten na to dvakrát zamrkal.

„Stello, Kalvendie čeká,“ ozvalo se mi v hlavě.

„Co jsi zač?“ ptala jsem se znovu nahlas.

Muž otočil hlavu k jedné straně a rukou si přendal bílé vlasy za dlouhé tenké ucho se špičatým vrškem.

„Ty jsi elf,“ řekla jsem nahlas stále zírající na odraz s údivem.

Elf pokývnul hlavou a lehce se usmál. Než jsem stačila říct něco dalšího, zavržaly dveře a byl pryč. Šéfová se vracela ze dvora.

„Ty to ještě nemáš?“ zeptala se otráveně. „Dělej, já odcházím.“

Vůbec jsem ji nevnímala. Měla jsem na tváři velký, udivený úsměv. *To byl elf. To byl elf. Říkala jsem si ještě tak dvacetkrát, než jsem odešla do bytu. Jak, že to říkal, Kavandie? Kalendie?*

„To, že někdo vidí duchy v zrcadlech je normální, ale proč zrovna duch elfa, nebo, co když to nebyl duch, co když to byl doopravdickej

elf?“ hučela jsem do Magdy potom, co mi položila sklenku s vodkou a brusinkovým džusem na bar.

Magda se na mě ušklíbala.

„A *co když* ti už doopravdy hrabe?“ a převzala novou objednávku od číšníka.

„To není sranda! Já přece vím, co jsem viděla!“ bránila jsem se.

„A jak ten tvůj elf vůbec vypadal?“

„Byl vysoký a *fakt* dobře stavěný a měl... dlouhý stříbrný vlasy.“

„Stříbrný?“ zamračila se.

„Jo, takový blondáto-stříbrný a nejvíc divný na něm bylo, že se mu kůže leskla do zelena.“

Magda nadzvedla obočí.

„Na to, že to byl duch, ho popisuješ až moc dobře,“ podotkla a připravené drinky postavila na plato na bar.

Byla to pravda. Jeho podoba se mi vybavovala až moc jasně. Hlavně ty oči...

Otřásla jsem se, abych se dostala ze svého bdění a napila jsem se. Magda přikročila zpátky ke straně baru, kde jsem seděla. Nemohla jsem si nepostěžovat na to, jak mě štve Kocábka, nicméně víc než to, jsem se bavila o tajemném elfovi v zrcadle.

„Zítřka si můžeš půjčit moje auto, jestli chceš,“ prohodila, zatím co krájela limetky. Přes obličej jí spadlo pár černých loken.

„Víš, to asi nebude potřeba, Martin bude mít auto.“

Magda se zastavila v krájení a hleděla mi celkem v šoku za rameno směrem k hlavním dveřím, které po otevření zazvonily. Její výraz se najednou změnil na naštvaný.

„Tohle asi nechceš vidět.“

Otočila jsem se a víc se ptát nemusela.

Ve dveřích stál Martin, zrovna přišel, ale nepřišel sám. Vedle něj stála menší tmavovlasá holka ve vyzývavých červených šatech. Oproti mým skoro žádným prsům, ona je měla až moc velký.

Martin se smál a ladně jí sundával kabát, přičemž ona ho letmo políbila. Jeho ruka přistála na jejích spodních žebrech těsně pod košíčky výstavních dvojčat. Ne, takhle byste sestřenici neobjímali. Netrvalo to dlouho a pobídnul ji k vybrání místa k sezení. Ona vykročila a on šel za ní, po zkouknutí jejího zadku se jeho pohled střetnul s tím mým. Jeho úsměv se vytratil. Zastavil se.

„Stello, já ti to vysvětlím.“

Bez jediného slova jsem seskočila z barové židle a přistoupila k němu. Založila jsem ruce a stála vzpřímeně, v tu chvíli to vypadalo, že jsem byla vyšší než on.

„Fajn, tak vysvětluj.“

Martin se poškrábal na hlavě a díval se do země.

„Víš, hmm...“

Holka v červených šatech se otočila.

„Martine, co se tu děje?“

„Ahoj, já jsem Stella, Martinova přítelkyně,“ odpověděla jsem. Dokázala jsem si zachovat klidný a přímý hlas. Dívce se se slovem přítelkyně vytratil úsměv na tváři.

„Koukám, že se Martin nepochlubil! Chtěla jsem říct, že jsem vlastně byla Martinova přítelkyně!“

Martinův výraz byl neuvěřitelný. Tvářil se, že mu to bylo celé jedno?! Moje nervy to nevydržely.

„Co si to o sobě myslíš?! Využíváš mě jako nákou couru?! A potom si přitáhneš další do baru, kde pracuje *moje nejlepší kamarádka*? A to ještě když spolu máme jet zejtra do Krkonoš?!“

Slyšela jsem dva kluky sedící opodál tiše vyprsknout smíchy.

Martin se mi nebyl schopný podívat do očí, ale začal ze sebe páčit slova.

„Stello, já jsem ti to *chtěl* říct, víš. Nejdřív si byla fakt suprová, ale potom si mi začala vyprávět nějaký divný příběhy o skřítcích a jako to už bylo vážně moc.“

Tentokrát se ušklíbala i holka v červených šatech.

Nemohla jsem uvěřit, co jsem od něho slyšela. On se stále díval do země. Potom mi to došlo.

„Ta kytice! Tos byl ty! Minulou neděli, že ano?!“

Martin nic neříkal, brala jsem to jako souhlas, a i kdyby chtěl, nezbyla mu příležitost. Byl nejvyšší čas vypadnout.

„Teda, myslela jsem si o tobě daleko víc,“ sebrala jsem kabát ze židle a mířila ke dveřím.

Přiběhl za mnou a chytil mě za paži. Pošeptal mi.

„Vážně Stello, tady to s Monikou není nic vážného, já...“

Vzteky jsem na něj vrhla nenávidný pohled a šklubla jsem ramenem, aby mě pustil.

„Druhou šanci ode mě nečekej, ty hajzle,“ práskla jsem za sebou dveřmi.

Vyšla jsem na ulici a snažila jsem se přes to hrozné počasí aspoň trochu zachumlat do kabátu s šálou. Lilo jak z konve a úplněk silně zářil skrz deštivé mraky. Bylo mi jedno, jestli nastydnou. Bylo mi jedno, že jsem nezaplatila svoji útratu na baru. Bylo mi jedno všechno. Po tvářích mi padaly slzy, které se míchaly s kapkami deště. Zapomněla jsem si deštník a zapomněla jsem, že můžu jet tramvají. Domu jsem došla pěšky. *Jak mi to mohl udělat, jak mi to mohl udělat?*

Lhala bych, kdybych tvrdila, že jsem pomyslela na něco jiného než na to, jak blbá jsem byla, že jsem mu naletěla. Přes všechno, co mi napovídal a nasliboval.

Když jsem vyšla schody do bytu, shodila ze sebe mokré oblečení a otřela rozpitou řasenku pod očima, vlezla jsem do Magdina pokoje a otevřela šuplík, kde si schovávala karton cigaret. Vzala jsem si jednu. Krabičku.

Nebyla jsem ani tak naštvaná na něj, jako jsem byla naštvaná sama na sebe. A ne, nebyla jsem naštvaná na sebe za to, že jsem si šla zakouřit. Aspoň mně to pomohlo zastavit pláč.

Nesnáším lži, přetvářky a podvody. Radši krutou pravdu, než milosrdnou lež. Jak jsem jen mohla být tak slepá?

Vyšla jsem na náš díkybohu zastřešený balkón, přes sebe jsem si přehodila deku a zapálila jsem si. Před další cigaretou jsem si vzala lahev červeného a než jsem se nadála, Magda odemykala dveře.

Odhodila klíče na kuchyňskou linku a přišla si mě zkontrolovat na balkón, kde jsem zoufale seděla já, pan víno a paní cigareta. Čekala jsem, zda bude mít komentáře k mému kouření. Neměla.

Přinesla si sklenici na víno, položila ji na balkónový stolec, vzala si cigaretu z krabičky, zapálila si a sedla si vedle mě.

Byla chvíle ticha.

„Víš, že už tě začínám chápat? To tvoje vzdávání se chlapů?“ začala jsem.

Magda se zasmála.

„Holka, dokud si nevezmeš notorickýho psychopata, tak se vzdávat ještě nemusíš.“

„Ale víš, co mi přijde? Že to vždycky skončí ve stejném bodě. Vždycky, když už cítím, že se ten vztah trochu otvírá, skončí to! Kolik jsem jich takových měla? Tři? Čtyři?“

„Ty si jenom zasloužíš někoho opravdu fantastickýho a bohužel máš velmi špatnej odhad na lidi.“

Zírala jsem přes dvůr na rozsvícené byty, poslouchala hluk z nočních ulic a přemýšlela nad tím, co budu dělat se svým zatraceným životem. V tom si Magda na něco vzpomněla.

„Měla bys vidět tu mrchu, se kterou tam přišel! Hned potom, co jsi odešla, mu vrazila facku a odešla taky. Martina jsem potom dala vyrazit.“

„Doufám, že si z toho neměla průšvih.“

Magda zakývala hlavou při vydechnutí kouře.

„Zasloužíš si někoho lepšího, zlato. Někdo na tebe čeká, vím to,“ a odklepla si cigaretu do popelníku.

„Jak si tím můžeš být tak jistá?“ kuňkla jsem a uvědomila jsem si, že jsem se celou dobu klepala zimou.

„Protože, pokud život nedá aspoň jedený z nás partnera... však víš, *žili spolu šťastně až na navěky bla bla bla*, tak je tenhle svět naprosto v háji! A tomu já odmítám věřit. Já vím, že nesnášíš, když ti to říkám, ale jsi prostě mladá... Kromě toho po dvaceti letech práce za barem a milionech drbů, které jsem si jako barová psychologka musela vyslechnout, si jsem jistá, že seš jedna z těch čistějších duší. A vím, že někde tam venku je pro tebe něco vážně fantastického... A vím to líp, než naše spešl nedělní menu.“

Ušklíbala jsem se.

„Ještě pořád sis to nezapamatovala?“

„Ne. Stupidní Sangrie na sto způsobů,“ vyprskla a opětovala mi úšklebek.

Po další cigaretě ke mně přicházelo akceptování toho, co se stalo. Tíha naštvání na samu sebe přetrvávala, i když alkohol v krvi mi začal tvrdit a silně přesvědčovat o tom, že už stejně na ničem nezáleží. Třeba dopadnu jako Magda, nebo máma, která si nikdy nebyla schopna někoho najít a vdát se. Anebo ještě hůř, jsem jako moji biologičtí rodiče, kteří ani potom, co z lásky zplodili dítě, neuměli udělat nic jiného, než ho položit před dveře dětského domova.

„Můžu pro tebe něco udělat, než si půjdu dát sprchu a ztroskotat do postele, drahá?“ zeptala se unaveně po patnácti hodinové šichtě.

„Jo, můžeš mi vyndat ten dehet z plic, kterej jsem teď prokouřila?“

„Zkus na to jeden z tvých zelených džusů,“ usmála se, krátce mě objala a šla dovnitř.

Dopila jsem skleničku a zvedla se ze židle. Byl čas jít spát a aspoň na chvíli na všechno zapomenout. V mém nočním světě, kde potkávám elfy a skřítky. Tomu, čemu Martin říká, *to už bylo vážně*

moc, ale pro mě to byl domov, jistota, že něco kromě téhle reality existuje. Že někde, byť už jenom v mé hlavě, je svět, do kterého můžu utéct. A k tomu světu se můžu přiblížit vždy, když se objevím v lese.

Přehodila jsem si přes ramena deku, vzala do ruky lahev a otočila se směrem ke dveřím.

Už zase?!

V odrazu v okně stál elf. Tentokrát už jsem nevykřikla, jenom jsem se lekla. Bod pro mě navíc, že jsem neupustila lahev.

„Stello, Kalvendie!“ řekl znovu jeho hlas v mé hlavě. V tom okamžiku jsem pochopila, že jde o telepatický přenos.

„Co je Kalvendie?“ ptala jsem se nahlas.

„Marie,“ řekl klidně a jeho odraz se vytratil

Marie. Marie? Divné, ale mám pocit, že se mámě o tomhle všem musím zmínit. Koneckonců, Marie je její jméno. Ta si ze mě na rozdíl od Magdy nebude dělat srandu. Hlavně si to musím pamatovat: Kalvendie, Kalvendie. Radši si to napíšu.

Mohla jsem jí ještě ten večer zavolat a říct jí o tom po telefonu, ale moc dobře by poznala, že se kromě toho něco děje, a já bych jí musela povykládat o celém případě s Martinem, a to se mi nechtělo.

Co naplat. O víkendu jsem stejně neměla co dělat a v Praze se mi hnít nechtělo. Magda opět pracovala a já měla akorát tak náladu na to nedělat vůbec nic a truchlit. Zeptala jsem se Magdy, zda její nabídka na půjčení auta stále platí a po jejím souhlasu jsem napsala textovku mamce. Strávit víkend na Šumavě, v lese, znělo daleko lépe.

Mami, co kdybych zítra přijela na víkend?

Do dvou minut mi přišla odpověď plná smajlíků a palců nahoru. Jak je vidět, moje lekce k jejímu novému smartphonu byla úspěšná.

Během krátké sprchy jsem se snažila soustředit na elfa, ne na Martina, protože bych se akorát zase naštvála, nebo rozbrečela. Teplá voda pomáhala uvolnit nervy. Hodila jsem na sebe pyžamo, zachumlala se do peřiny a než jsem se nadála, tak jsem díky alkoholu v krvi, upadla do hlubokého spánku.

Kdybych tenkrát jen věděla, že to byla moje poslední noc v našem světě.

KAPITOLA 2.

V elfích očích

Po náročném probuzení jsem se šla napít citrónové vody. Byla jsem neskutečně dehydrovaná a bylo víc než jasné, že to bylo z toho včerejšího kouření cigaret a propitého vína. Motala se mi hlava a nemohla jsem se udržet na nohou. Magdě jsem slíbila, že dřív než mi bude líp, řídit nebudu. Odešla, jako už po několikáté, na dvojitou směnu, a mně nezbývalo nic jiného než do sebe nacpat jídlo a sbalit si tašku s sebou. Po spořádání velké misky cereálií s mlékem se mi hlava konečně srovnala a já byla schopna normálně fungovat. Bylo kolem jedenácti dopoledne, když jsem v dlouhém pleteném svetru, teplých legínách, vysokých botách a lehkém copu spleteným na jednu stranu opouštěla náš byt a razila si to rovnou k autu. Hodila jsem tašku na zadní sedadlo a hurá nastartovat.

Dlouho už jsem neřídila, byla to příjemná změna. Cesta trvala něco přes dvě hodiny. V autě mi hrál David Bowie a silnice byla celkem klidná. Zamyslela jsem se nad snem z předešlé noci. Zdálo se mi o Martinovi. Chodil kolem mě a nevnímal si mě. Já jsem na něj urputně volala a on to neslyšel. Motal se kolem s jinými lidmi.

Po odehrání alba Beatles jsem se blížila k domovu. Jela jsem lesní cestou a v dálce se protrhávaly červené stříšky domů. Vítal mě domov. Nic se tam nezměnilo. Jedna samoška, jedna pošta a dvě hospody.

Pootevřela jsem si okénko.

„Konečně doma!“ do plic jsem nasála čerstvý vzduch.

Na poslední odbočce jsem zahrnula vpravo a zastavila u malého domku se zahrádkou ohraničenou starým modrým plotem. Vlevo stál hrdě náš starý dub, jehož koruna se rozpínala už po celé zahradě. Větve se vlnily v proudu vánku a malé oranžové

dýně se kouzelně povalovaly v záhonkách. Stejně tak i sošky trpaslíků a malá fontánka, která byla momentálně vypojená. Vpravo od domu byla na vysokém smrku zavěšená houpačka. Škoda, že jsem se bála výšek, vždycky jsem si představovala, jaké by to bylo na ten strom vylézt. Kdežto houpání se o sto šest mělo pro dítě své kouzlo. Nestihla jsem ani vytáhnout klíče, když už mě máma vítala s otevřenou náručí na cestě k vrátkům. Kudrnaté hnědé vlasy měla zavázané v malém copu a ušpiněnou červeno bílou zástěru od mouky měla omotanou kolem pasu.

„Jsi tu akorát včas, na stole je dýňová polévka a brzy bude dýňový koláč,“ řekla nadšeně při objetí.

„Tys kouřila?!“ vykřikla a odtáhla si mě od těla.

„Jak to víš? Teda, chci říct, ne! Nekouřila!“

Nadzvedla obočí.

„Nemusíš lhát, víš, že to poznám!“

Trochu provinile jsem se cítila, to byla pravda. Avšak důvod, proč jsem si dobrovolně dopřála nikotin, byl velký.

„Musím ti něco říct“

„Copak? Něco se děje?“ zbystřila.

Řekla jsem jí všechno, co se stalo předešlý večer. Všechno o Martinovi. To, jakou jsem mu ztropila scénu v baru, vínu i cigaretách, ale neřekla jsem jí o elfovi. Neměla jsem na to tu správnou náladu. Potvrdila mi, že Martin je grázl, a ujišťovala mě, že nemusím být naštvaná sama na sebe.

Cítila jsem se dobře být zase doma v kuchyňce, kde jsem jako malá tahala mámu za zástěru, aby mi ukázala, co vaří. Malá prostá kuchyně byla vyzdobená převážně rostlinami a sušícími se bylinkami. V oknech byly v květináčích orchideje a malé sošky andělíčků, které máma tolik milovala. Seděly jsme u starého kulatého jídelního stolku. Stolek pouze se dvěma židlemi, protože víc lidí u nás v rodině stejně nikdy nebylo.

Dojedla jsem polévku. Byla výborná, jako vždycky. Jednoduchá dýňová polévka dochucená kokosovým mlékem. Koláč byl na stejný způsob, jenom sladší, oslazený třtinovým cukrem. Mamka se odjakživa zajímala o zdravé stravování a chtěla si pěstovat jídlo sama. Musím říct, že se nám to na Šumavě ve skleníku docela dařilo. Krom toho mi nikdy nekupovala moc sladkostí. S přibývajícím věkem jsem jí za to byla já, moje zdraví a moje postava moc vděčné. Nebývala jsem nemocná jako ostatní děti ve škole. Nicméně, pubertě jsem se ubránit nemohla. Přišly ke mně alkohol a cigarety jako k většině puberťáků na střední.

Když stojíte o polední pauze před školou a všichni si zapálí, nutí vás to si zapálit s nimi, abyste se necítili jako outsider. To byly první časy, kdy jsem začínala mít dlouhé horečky jako nikdy předtím. Poprvé, kdy jsem brala antibiotika. Mamka se mi snažila promlouvat do duše, že to mám z toho alkoholu, že mi to oslabuje organismus a potom *chytím bacil*. Během těchto dob jsem se s ní začala hádat. Tvrdila jsem jí, že mi kontroluje život. Nechtěla jsem být outsider a nechtěla jsem být zakřiknutá šedá myška. Z jedné strany na mě holky ve třídě hlaholily poslední trendy módy, kdo s kým kde chodí, kdo se s kým kde vyspal, a z druhé strany do mě mamka solila, že bych se měla více soustředit na školu a trávit více času v přírodě. Cítila jsem se jako stáhnutá ve svěráku. Nevěděla jsem, kam se pohnout, co si zvolit, i když jsem si vlastně volila být oblíbená ve třídě. V šestnácti letech přišel první kluk dohozený kamarádkou a moje první lítost sama sebe, když jsem si potom, co se se mnou vyspal a už se nikdy neozval, uvědomila, že si hraju na něco, co nejsem. Během zbylých pár let na střední jsem potkala další dva jedince, se kterými to vydrželo jen pár měsíců. V Praze to byli další dva, přičemž poslední byl Martin. Možná, že jsem se snažila jít do vážného vztahu moc rychle, ale myslím si, že v jednadvaceti letech na tom není nic divného, v sedmnácti možná bylo.

Potom, co jsem si nakrojila kus koláče, mě mamka chytila u stolu za ruku.

„Už na to nemusíš myslet, Stello, až se najíme, můžeš mi jít pomoci do zahrady. Musím sklídit další dýně a cukety a aspoň přijdeš na jiné myšlenky.“

Kývla jsem a pustila se do dezertu.

Během krásného podzimního odpoledne jsem s plným břichem dýní pomáhala sklízet ještě víc dýní, vytrhávat plevel a zazimovávat rostlinky. Máma měla spousty dalších otázek ohledně Magdy a Kocábové. Byla ráda, že si jdu v životě po svém, ale moje rozrušenost ohledně mé šéfové jí dělala starosti.

„Kdykoliv jen budeš chtít, víš, že se můžeš vrátit sem! Tonda povídal, že se kousek odsud bude otevírat nové zahradnictví. Jsem si jistá, že by nějakou pomoc určitě uvítali!“

„Když dojde úplně na nejhorší a Kocábová mě vyhodí, tak se s radostí vrátím, mami.“

Být doma a opečovávat zahrádku, bez provozu, bez stresu, s vchodovými dveřmi, které vedly přímo do zahrady, mělo své kouzlo. Žádná rušná silnice, žádná auta. Byl by každý den takhle na pohodu, kdybych se sem opravdu vrátila? Měla bych menší peníze, ale víc prostoru v mysli, duši a přírodě. Přístup k lesu přímo za naším domem.

Les, to mi připomíná...

„Normálně to bys nevěřila, co se mi včera stalo! Fakt jsem si v jednu chvíli myslela, že už jsem se zbláznila!“

Mamka se uchechtla a pokračovala v okopávání záhonku. „Tak to mě zajímá!“

„Nejdřív to začalo snem, který jsem měla k ránu, víš, zase lucidní sen. Byla jsem tady v lese, z hvězdy se mi před očima zhmotnil vysoký dlouhovlasý elf. Jenže během dne se mi třikrát

zjevil v zrcadle! No, chápeš to? A až když se mi zjevil potřetí doma v okně, tak mi řekl něco jako... Kalendie, né počkat, Kalvendie! Řekl mi, Kalvendie čeká a pak řekl tvoje jméno. Divný, co? Magda si ze mě dělá srandu jako obvykle,“ a pokračovala jsem ve vytrhávání plevele jakoby nic.

Máma upustila motyčku a šla si sednout na lavičku u domu. Vypadalo to, že se jí těžce dýchalo. Hbitě jsem přiskočila k ní.

„Je ti něco, mami?“

„Počkej tady, Stellinko, hned přijdu,“ zvedla se a odešla do kuchyně.

Stellinko mně říkávala jen tehdy, když šlo o něco špatného. Přesněji, když šlo o něco špatného se mnou.

Do chvilky se vrátila a otevřela dlaň, ve které měla nádherný průzračně zelený přívěšek. Byl to krystal vyřezaný do hrotu, obmotaný ozdobnou kovovou spirálou a zavěšený na konopném provázku.

„Ten je nádherný! Co je to?“

„Pojď se mnou.“

Šly jsme na konec zahrady ke starému dubu. Máma podržela krystal za provázek před kmenem. Ve chvíli, kdy se sluneční paprsky dotkly krystalu, vytvořily zelenkavý odraz světýlek na kmenu. Byla to malinká kolečka točící se v kruhu. Točila se a točila po směru hodinových ručiček. Něco takového nebylo logicky možné. Než jsem stačila s otevřenou pusou něco říct, mamka začala.

„Tohle, Stello, je Kalvendijský krystal a tenhle kruh označuje portál skrz náš dub. Když se světla točí dokola, znamená to, že portál do Kalvendie je otevřený. Něco, čeho jsem se obávala,“ sklopila hlavu.

Nadzvedla jsem obočí a trhla hlavou.

„Cože?“ zeptala jsem se s úšklebkem.

Nebyl na ní znát sarkasmus ani legrace. Všechno co jsem z jejího výrazu přečetla, byla vážnost, nejistota a možná i strach.

„Mami?“

„Ach bože, Stello, tohle bude obtížné vysvětlit. Doufala jsem, že to přijde až za tři roky, jak bylo původně plánováno, ale musím, musím...“ zamkla se a hlasitě polkla.

„Už je čas,“ potvrdila si sama sobě téměř šeptem a v dlani se jí krystal rozzářil.

„Kalvendie je místo odkud ty a já pocházíme. Kalvendie je místo čtyř krajin. Elfové žijí v krajině jménem Wól a jsou nositelé zeleného elementu země a ty, ty Stello, jsi jejich strážce.“

Čekala na moji reakci, které se nedočkala. Stála jsem nehybně a čekala jsem, až se pomalu začne usmívat, aby mi řekla, že mě tentokrát vážně nachytala.

„Asi tě zajímá, proč jsme tady, a proč jsem ti o tom nikdy neřekla. Musím ti ale nejdříve říct, že všechno, co jsem dělala, jsem dělala jen proto, abych tě ochránila, ale taky protože tě mám samozřejmě moc ráda a nechtěla jsem, aby se ti něco stalo. Přinést mě a hlavně tebe na Zem byl dobře stanovený plán, když ti nebyl ani jeden rok, těsně před tím, než byla naše krajina napadena.“

Snažila jsem se rozpoznat, co zní jako pohádka a co zní jako absolutní bláznovství. Věděla jsem ale, že máma by si ze mě nikdy takovou legraci nedělala. Znělo to jako proslov, který si připravovala několik let. Proslov, při kterém se nám oběma dělalo mdlo.

„Teď by mi vážně pomohlo, kdybys mi na to něco řekla,“ s útechou mě pohládila po rameni.

„Takže, já a ty jsme z jiného místa, kde jsou lidé, co vypadají jako elfové?“ musela jsem se trochu pozasmát.

„Ano.“

„Pokud je to pravda, a věř mi, že by to byla moc krásná pravda, tak proč mi to říkáš až teď? Proč si mi to tajila? Má s tím něco dělat ten elf v zrcadle?“

„Ano, ten elf byl znamením k tomu, abych ti o tom řekla. A důvod, proč se o tom dozvídáš až teď, je, abychom tě já a Kalvendisté ochránili. Už jen pouhá vědomost tvého původu by umožňovala, aby tě Chartus našel, proto jsem ti to musela celý život tajit. Naše šamanka říkala, že dokud nepřijde ten správný čas, Stella se nesmí dozvědět svůj původ,“ odrecitovala.

Otrásla jsem se. Ne, tohle nemohla být pravda. To přece není možný. Jsem prostě jenom Stella. Bydlím v Praze v podnájmu a pocházím ze Šumavy. Nejsem žádný strážce elementu, žádné portály ve stromech nejsou, všechny ty fata morgány musely být jenom z přepracovanosti.

„Jak... Proč... Jak ti můžu věřit, že je tohle všechno pravda a ne jenom způsob jak mi zlepšit náladu po rozchodu s Martinem?“ začínala jsem panikařit. „Děláš si ze mě legraci, že jo? Musí to být legrace, mamí, musí to být fórek a někdo nás tu určitě natáčí skrytou kamerou! Jo, jasně, určitě to tak je, domluvily jste se s Jitkou, že jo, pěkně mě naprankovat...“

Beze slov mě vzala za ruku, dala mi krystal do dlaně a sevřela ji. Tělem se mi rozlehla silná vibrace a v hlavě se mi zjevila vize elfky. Stála uprostřed hlubokého tmavého lesa. Měla pár kusů tmavých látek omotaných kolem těla, dlouhé černé vlasy až k zemi, její oči nebyly nic jiného než bělmo, které ve mně vyvolaly odstrašující pocit. V ruce měla dřevěnou ozdobnou hůl se zeleným krystalem na špičce. Jako kdybych měla dějá vu, věděla jsem, že jsem tuhle šamanku už nějak znala.

„Až nastane čas, kdy Kalvendie bude Stellu jako svého přírodního strážce elementu potřebovat, během úplňku se na planetě Zemi otevře portál a Stella dostane znamení, čímž budou vize jednoho z nás.“

Otevřela jsem oči zpátky ve svém těle, ve kterém jsem se sku-tálela na zem.

„Včera byl úplněk!“ povzdechla jsem.

Nemohla jsem to všechno vstřebat. Strážce elementu. Kalvendie. Portál. Elfové.

„Takže všechno to co jsem vždycky cítila, v co jsem věřila a viděla...“ slova se mi prodrala do pláče.

Mamka si v slzách přiklekla.

„Ano, to všechno je pravda. Moc mě mrzí, že jsem ti to nemohla říct už dříve. Tak strašně moc mě to mrzí,“ pevně mě objala. „Ta šamanka, co jsi viděla, byla zpráva zaznamenaná v tom krystalu. Na, nech si ho, je schopen ti připomínat tvůj původ. Nech si to chvíli usednout v hlavě a až budeš připravená, prosím, ptej se, jak jen budeš chtít.“

Přesunula jsem se do dřevěného altánku v zadní části zahrady. Položila jsem ruce na stůl, v nichž jsem držela krystal. Během dalších pár chvil ke mně začaly přicházet vzpomínky z dětství.

Stello, nemůžeme být kamarádky, jsi divná a povídáš si sama se sebou!

Proč zas breččíš, Stello? Vždyť jsem zašlápla jen včelu! Malej pitomej tvor!

Ha, koukej to je Stella, ta vyhublá vybledlá holka, ta co pořád čte Pána prstenů! Hahaha!

V rukách jsem ucítila přicházející teplo. Krystal začal vyzařovat sytě zelenou barvu a ve chvíli, kdy jsem ho upustila na stůl, světlo ustoupilo. S údivem jsem ho vzala zpátky do ruky.

Musela jsem znát odpovědi. Z určitého hlediska byla informace o tom, že nepatřím na tuhle planetu, vskutku ta nejlepší zpráva během posledních pár dnů. Už pouhé pomyšlení na místo jménem Kalvendie ve mně vyvolávalo zvláštní pocity. Cítila jsem strach, ale i vzrušení.

Mezi to přišlo něco dalšího. Přišel ke mně pocit domova. Svým způsobem většího domova než ten, ve kterém jsem byla na Šumavě. Cítila jsem bytosti, které žijí v souladu a bez násilí s přírodou. Bytosti, které jsem potkávala v lese a v mých snech. Byl to stejný pocit, který mě polil vždy, když jsem v noci pozorovala hvězdy. Tohle byl ten pocit, který se odrážel v očích elfa během našeho prvního setkání ve snu.

Po chvíli se mamka vrátila. Přes paži měla přehozenou ovčí deku a pod ramenem malé polštářky na sezení.

„Tady máš, začíná být zima.“

Zachumlala jsem se pod deku, přes hlavu si přehodila kapuci. Zapálily jsme olejovou lampu. Mamka si každých pár vteřin s tíhou u srdce oddychla. V ruce jsem stále držela krystal. Začala jsem si na jeho energii zvykat.

„Tehle krystal, ten mi dala moje biologická matka?“

„Ano.“

„Cítím z něj ženskou energii. Jako kdyby byla kolem mě.“

„Jsi všímavá, Stello, stejně jako byl tvůj otec.“

Položila mi ruku na tvář.

„A krásná a citlivá po matce,“ usmála se se zármutkem.

„Předpokládám, že tvá povídka o tom, jak mě rodiče položili před dveře dětského domova, je lež,“ předpověděla jsem s dychtivým vyčítáním.

Mamka provinile přikývla.

„Co se přesně stalo?“

„Myslím, že bude nejjednodušší, když ti to ukážu,“ přiložila mi prsty na spánky a dodala: „Zhluboka se nadechni. Při výdechu se ti vyobrazí vzpomínka.“

Nádech. Při velmi nervózním výdechu se mi tělem rozproudila energie jako během první vize. Tentokrát to však bylo silnější. Máminy ruce vytvářely magickou zelenou energii, která jí viditelně